

Štrk, tisti, ki sta skupaj pritrkavala v zvoniku na Vojščici. Ali veš, kakšen razgled je od tam?“

Mladi Švara je gledal z začudenjem resnega moža, ki se mu je zazdel v tem hipu kakor velik otrok.

„Kaj ne bi vedel?“ je odgovoril in videti je bilo, da je bila že vsa duša njegova tam gori v zvoniku, kjer je tudi sam prečepal in pritrkaval po dolge ure, kakor v prejšnjih časih njegov oče in njegov prijatelj Matija Štrk. —

Popoldne takoj po obedu je krenil Podlipnik nekoliko na izprehod, predno se sestane s Štrkom. Bil je lep dan, dasi že nekoliko mrzeč. Po ulicah je bilo vse živahno, ljudje so v gručah zapuščali mesto ter se odpravili v okolico, da po svoje prežive in užijejo prosto nedeljsko popoldne. Mimo njega so drdrale kočije, iz njih so zrlí zadovoljni mladi obrazi, semtertja blede in izpito lice bolnikovo, ki so ga peljali iz zatohle sobe na zrak in svetlobo. Ob obali se je gnetlo ljudstvo, mladega in starega moškega in ženskega, otrok in otroških vozičkov, vojaštva in služabništva. V pripravljene čolne so posedale zaključene družbe, dvigala so se vesla in pljuskala na morsko svetlo gladino, zibali se čolni in polzeli med jadrenicami in parniki tja ven po prostranem pristanišču. V ozadju je rumenela gora, visoko gori pod vrhom se je svetil obelisk, z reber so gledale rumene, rdeče in bele hiše in hišice.

(Dalje prihodnjič.)

Fl. Golar:

Deseti brat.

Smehlja se v solncu mladi maj,
siničja pesem žubori,
in rožne sanje plete gaj. —
Kje tvoja sreča se mudi?

Zakaj si bil na svet poslan,
odkod si prišel v grenki dan,
zakaj ni bila zibka grob,
zakaj si sam svoj temni rob?

Ti sam si mati svojih ran
in oče bolečin in sanj
in hodiš sam srce orat,
nemiren, tuj — deseti brat!